Príbeh č. 10 - O DVOCH NÁDOBÁCH VODY

V Číne mal jeden nosič vody 2 veľké hlinené nádoby, každú zavesenú na jednom konci palice. Jedna mala prasklinu, druhá bola dokonalá. Každý deň nosil palicu s nádobami na ramenách. Na konci dlhej cesty, ktorá trvala od potoka až k domu, bola v prasknutej nádobe len polovica vody a v druhej plná miera. Chúďa prasknutá nádoba sa hanbila za svoju nedokonalosť a cítila sa úboho, pretože bola schopná len polovičného výkonu.

Po dvoch rokoch súženia oslovila nosiča:

“Hanbím sa, pretože nie som dokonalá a voda zo mňa počas cesty domov vyteká.”

Nosič jej však odpovedal:

„Všimla si si, že kvietky rastú len na tvojej strane chodníka a nie na druhej? Ja viem o tvojej nedokonalosti, a preto som na túto stranu cesty rozosial semená rastlín. A ty si ich každý deň cestou domov usilovne polievala. Dva roky zbieram tieto krásne kvetiny, aby som si ozdobil svoj stôl. Keby si nebola taká, aká si, táto krása by nemohla rozžiariť môj dom.”

Všetci máme svoje osobité chyby. Všetci sme prasknuté hlinené nádoby. Tieto praskliny a chyby, ktoré sú v každom z nás, robia náš život zaujímavým a vzácnym. Len musíme každého prijať takého, aký je a vidieť v ňom to dobré. Všetci sme dokonalí presne takí, akí sme. A práve naša nedokonalá dokonalosť nám dáva punc jedinečnosti a výnimočnosti.

★ otázka - NAOZAJ VERÍŠ TOMU, ČO ROBÍŠ?